

küstern weren prächtige Hawe dārut to maken, dā entfund
 hier oof een Proceß tūschen Kron un Amtschauptmann un
 tūschen de freien Buren, de sīck nīch wullen godwillig aff-
 drīwen noch as de blōden Hunde van ehrem Egenom
 jagen laten. De Buren hier hedden dertid eenen dūch-
 tigen Schulten, de het Grōning, de let dat so licht nīch
 slippen. De Sak tog sīck woll een sīw sōs Jāhr so hen,
 un tolest schullen de Buren un de Amtschauptmann nah
 Wīsmar reisen un dā vōr'm Kōning sīlwfst erschienen un
 sprekē. Un Schult Grōning reiste ut mit eenem annern
 Buren, de Hīnrich Lang het, un se hedden ehre Brewe
 un Papiere mitnahmen. Dat verging eene rume Tid, so
 hūrden de Langenhanshāger, ehre Lūde weren in Wīsmar
 nīch west; un to Hus kēmen se oof nīch wedder. Un se
 weren up ewig van disser Welt vōrswunnen, un mit en
 weren oof alle Papiere un Landbrewe verlāren. Un bald
 ging't oof hier an de Junkerwirthschaft, alle Burstellen
 wurden dalleggt un grote Hāwe dārut makt. Manck de
 Burslūde āwerst munkelde et, de Schult un sīn Kamrat
 weren doodslagen up der Reis; denn de doode Hund bestt
 un bitt nīch. Ditt geschach, as mīn selig Bader een
 junger Gefell was, de mī oft dāvan vōrteltt hett. Dat
 markten sīck de Lūd āwerst as wat Affsūnnerlichs, datt et
 sīt der Tid nīch richtig was an der Sandkule, wenn man
 den Weg kīmmt, de ut Langenhanshagen nah Holthoff
 geiht un nah de Rōbniger Māhl un Redebass. Dā hett
 et fōr mennigen spōkt un dat Volk seggt, keē Rūter kann
 dā des Nachts vōrbi riden, datt dat Verb sīck nīch strūwt
 un steilt un mit em utriten wīll, un menniger is dā im

Sand ümwöltert worden. So weren veele Jähre vörgahn un de vörschollenen Buren lange vörgeten, dä gröben se mal hi'm Wegbetern recht deep in de Kule herin un gröben de Knaken van twee Liken ut. Un de olden Lüde, de wieder denken können, spreken unner sick, dat weren woll Schult Gröning un de anner Bur, de se nah Wismar affardigt hedden; de Böswichter un Burenverdelger hedden de dood slagen, en de Papiere afnahmen un se in den Sand vörscharrt. Ob dat nu währ is, weet ick nich, dat äwerst weet ick, datt et nich mehr spökt, sit de Knaken up dem Karkhoff begraben sünt un in hilliger Erd liggen.